

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 3 (396)
2022. gada
30. janvāris

PIJA XI IEVĒLĒŠANAI PAR PĀVESTU - 100

1922. gada 6. februārī ar Milānas arhibīskapa Akillesa Rati ievēlēšanu par pāvestu Romas katoliskajā Baznīcā aizsākās jauns vēstures posms, kas turpinājās līdz 1939. gadam. Vēstnesītis jau raksturoja Akillesa Rati dzīves gājumu, viņa Latvijas apmeklējumu 1920.g. (sal. 2020. gada 8. marts, 4.-5.lpp.). Apguvis padziļināti filozofiju, teoloģiju, kanoniskās tiesības un Baznīcas vēsturi, darbojies bibliotēkās un diplomātijā, Akilles Rati bija plašu zināšanu un bagātas pieredzes kristietis, uzticīgs un čakls Baznīcas ganītājs.

Kļūstot par pāvestu, Akilles Ratti spēcīgā personība ļāva viņam sastapties ar vēsturisko situāciju, kuru raksturoja labvēlīgie sasniegumi zinātnē, kā arī lieli draudi cilvēka cieņai un brīvībai. Tajā attīstības un pārejas laikā katoliskā Baznīca atguva izpratni par sevi un savām saknēm, gatavojās uz noteiktību ienākt jaunā vēstures periodā. Pāvests šajā periodā liecināja par savu nesatricināmo ticību cilvēku spējai atjaunoties, balstoties uz kristīgās ticības

iedvesmotiem principiem, un nepieciešamam spēkam nodrošināt cilvēcei mieru: *Pax Christi in Regno Christi* bija viņa moto.

Viņa pontifikātu raksturo: darbība miera labā iepretī augošam nacionālismam, atbalsts starptautiskai

pārraudzībai un ieroču sacensības pārtraukšanai; misiju darbība, kristietību inkulturējot dažādās tautās un Baznīcu veidojot no vietējās garīdzniecības: īpaši der atzīmēt pirmo sešu Ķīnas bīskapu ordināciju 1926. gadā; laju atbildīga iekļaušana apustulātā, mudinot katoliskas organizācijas, tā ka Pijis XI

pazīstams kā „katoliskās akcijas” pāvests; jauniešu izglītošana; kristīgais skatījums uz laulību, darbu un sociālo dzīvi; bezbailīga cilvēktiesību atzīšana iepretī pirmajiem rasisma likumiem nacionālsociālismā; ateistiskā komunisma, nacisma un fašisma nosodīšana. Savas dzīves beigās viņš atdeva savu dzīvību par mieru Eiropā. Viņš vēlējās reliģisku un sabiedrisku labumu Itālijai, tāpēc viņa vadībā

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 30. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Marinas Rasmanes veselību
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Ainu Bērziņu

Pirmdiena, 31. janvāris. Sv. Jānis Bosko, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Emīlijas Lucakas veselību

Otrdiena, 1. februāris.

8.00 Sv. Mise par Pētera Daināra-Rudzīša veselību

Trešdiena, 2. februāris. Kunga prezentācija – Sveču diena. Svētki. Konsekrēto personu diena.

8.00 Sv. Mise par Kārļa Broka veselību
11.00 Sveču pasvētīšana, procesija un Sv. Mise par Šutku ģimenes mirušajiem
16.30-18.30 Grēksūdze
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Jadvīgu Vojtecku

Ceturtdiena, 3. februāris.

Sv. Blazijs, bīskaps un moceklis. Svētība pret kakla slimībām

8.00 Sv. Mise par Marijas Rudzītes veselību

Piektdiena, 4. februāris.

8.00 Sv. Mise par Aleksandra nodzīvotiem 85. gadiem un mūžībā aizgājušiem tuviniekiem un labdariem; Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 5. februāris. Sv. Agate, jaunava un mocekle. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Brūveru ģimeni
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās akts
*Šodien tiek svētīta maize un ūdens
Maizi un ūdeni līdzī ņenam paši*

Svētdiena, 6. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 5. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Irēnu Osipenoku 80. gadu Jubilejā
Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par Meisteru ģimenes mirušajiem

Pirmdiena, 7. februāris.

8.00 Sv. Mise par Kroļu ģimenes mirušajiem

Otrdiena, 8. februāris.

8.00 Sv. Mise par veselību Ričardam Bernartam

Trešdiena, 9. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Armandu un +Vilhelmu
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. februāris. Sv.

Sholastika, jaunava. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Annu

Piektdiena, 11. februāris. V.J. Marija no Lurdas. Vispasaules slimnieku diena

8.00 Sv. Mise par Santu un Žaneti
Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 12. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Ināru Šaburovu

Svētdiena, 13. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 6. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Helēnas un viņas ģimenes miesas un dvēseles veselību

Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.00)

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Annu

Gailīti

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE**Svētdien 13. un 27. februārī****pēc sv. Mises****plkst. 11 līdz 13:00***** * *****Pija XI ievēlēšanai - 100**

(noslēgums no 1.lpp.)

noslēdzās sarunas ar „Romās jautājuma” atrisināšanu 1929. gada 11. februāra Laterāna vienošanās veidā; viņš arī izteica cerību, ka varētu atkal sanākt Vatikāna koncils, kas bija pārtraukts 1870. gadā.

Viņš tiešām bija izcils, daudzpusīgs pāvests, ka dziļi iespaidoja nemierīgo, bet solījumiem bagāto laikmetu: viņš bija Kristus karalistes pāvests.

Nesen ieviestie masu mediji palīdzēja izplatīt pagānisku izpratni par dzīvi laikā, kad aizvien vairāk nostiprinājās ateistiskā ideoloģija. Pija XI nodibināja Vatikāna radio 1931. gada 12. februārī zinātnieka Guglielmo Markoni klātbūtnē. Viņš veltīja kinofilmām encikliku *Vigilanti Cura* (1936).

Aizvien vairāk nospiedošas kļuva sociālās taisnības problēmas. Pāvests tās tiešā veidā risināja enciklikā

Quadragesimo Anno (1931) par sociālās kārtības atjaunošanu pilnīgā saskaņā ar Eванģēliju. Vienlaikus viņš bezbailīgi veicināja kristīgās audzināšanas un kristīgās laulības ideālus enciklikās *Divini Illius Magistri* (1929) un *Casti Connubii* (1930)

Daudz bija problēmu un šķēršļu Eванģēlija sludinātājiem. Pāvests Pija XI šīs grūtības risināja ar drosmi un stingrību. Pret autoritārajiem un totalitārajiem režīmiem Eiropā pāvests vērsās ar enciklikām *Mit brennender Sorge* un *Divini Redemptoris* (1937). Viņš ne tikai norādīja briesmas un nosodīja maldus, bet arī droši izklāstīja ejamo ceļu un atbalstīja daudzsološo „katoliskās akcijas” kustību.

Pāvests centās ieviest Kristus vēsti visās jomās, atšķirot Eванģēlija raugu no vides, kuru tas pārņem: nostiprināt Kristus valstību. Šo pamatievirzi viņa pontifikātā raksturo arī kanonizācijas: viņš izsludināja par svētajiem Terēziju no Lizjē, Bernadeti Subiru, Don Bosko, Jāni Mariju Vianeju, Jāni Fišeru un Tomasu Moru.

Pija XI stingri iestājās kultūras labā. Satiekoties ar Lombardas semināristiem 1923. gada 18. septembrī, viņš sevi nosauca par „bibliotekāru pāvestu.” Ar kardināla Eugēnija Tiserāna palīdzību viņš pārveidoja Vatikāna bibliotēku no sakārtotas grāmatu krātuves par kultūras veicinātāju. Viņš nodibināja Milānā Jēzus Sirds katoļu universitāti. Viņš rūpējās par Vatikāna observatoriju, pārveidoja vairākas sekcijas Vatikāna muzejos un jo īpaši Zinātņu pontifikālo akadēmiju. Pāvests arī atjaunoja Rīgas arhibīskapiju 1923. gadā un rūpējās par katoļticīgo saimi Latvijā.

Ulisam – 100

1922. gada 2. februārī, tieši autora 40. dzimšanas dienā Parīzē pirmajos tūkstoš eksemplāros iznāca modernisma literatūras ievērojamais un mākslinieciski izaicinošais, pretrunīgi atzītais un novērtētais īru rakstnieka Džeimsa Džoisa romāns „Uliss.” Publikācija aizsākas periodikā 1918. gadā, taču tika pārtraukta morālo un reliģisko iebildumu dēļ. Sākotnēji vairāk uzrunājis valodniekus, tomēr ar laiku arvien vairāk uzskatīts par literatūras šedevru, grūti caurejamu vārdiska meža biezokni, plašu cilvēka apziņas plūsmu, kuru tikai ar grūtībām var pārvarēt, nonākot līdz pēdējai lappusei.

Džeims Džoiss bija devies prom no dzimtās Īrijas, no ierastās ģimenes vides, lai atbrīvotos no tēva nacionālisma un mātes katolicisma. Izglītojies jezuītu skolās, Džoiss varēja kļūt par ordinētu priesteri, tomēr reliģiju un Romas katolicismu aizvien vairāk sāka uztvert kā savas radošās brīvības ierobežojumu. Grāmatā „Mākslinieka portrets jaunībā” (1914 – 1916) Džoiss stāda priekšā savus literāros mērķus: censties lidot, izvairīties no nācijas, valodas un reliģijas tīkliem; apgūt savu paša gudrību prom no citiem vai arī apgūt to no citiem, klejojot starp pasaules maldiem; būt par mūžīgās iztēles priesteri, kas pārvērš dienišķās pieredzes maizi mirdzošā un mūžam dzīvā dzīvībā; izpaust savu garu

neierobežotā brīvībā, tāpēc apzinīgi nekalpot Dievam un nepārvarēt ticības šaubas.

Šos uzstādījumus Džoiss visaptveroši īsteno „Ulisā”, kurā jūtas brīvs zaimot un ieļaut, pielīdzinot Euharistijai literatūras mākslu: parastā ikdienas pieredze, vienas konkrētas dienas gājums mākslinieciski kļūst kā ikdienišķā maize; ja Euharistija īstenojas Svētā Gara spēkā, tā mākslu īsteno cilvēka radošais gars; ja Jēzus miesa attīstījās Mātes Marijas klēpī, tā māksla attīstās, pateicoties iztēlei; ja Euharistija dod žēlastībā, tad māksla dzīvina, vairo zināšanas tiem, kas to pieņem.

„Uliss”, atsaucoties uz 2012. gada latviešu izdevuma lappusēm, pārstāsta Homēra „Odiseju” vienas dienas gaitās, kuras izvēršas dažādās vietās, cenšoties aprakstīt cilvēka dabu un apziņas procesus. Džoiss pielīdzina mākslinieka funkciju priesteram – starpnieka pienākumiem izplatīt garīgās patiesības. Reliģiskās atsauces atgādina Svētās Mises struktūru: ar ievadvārdiem pie Dieva altāra svinēta patērēšana un cilvēku saskarsme, apstiprinātas visas radības kopsakarības, tomēr bez cieņas pret sakrālumu, ķermeniskos, reliģiskos, mītiskos, filozofiskos un freidiskos zemapziņas psiholoģiskos elementus savijot cilvēciskās identitātes meklējumos un svārstībās. Jo sevišķi tas uztverams parodijās par Svēto Misi, apvienojot kosmisko un velnišķo (496), parodijās par ticības apliecību (293) un Dievmātes litāniju (313 – 318).

Džoiss un viņa galvenie „Ulisa” varoņi – Stīvens un Blūms – aizvien svārstās starp apkārt esošo katolicisma kultūru un pašveidoto, pašiedomāto brīvību. Stīvens meklē tēvu un Blūms meklē dēlu, abi meklē garīgo pestīšanu, patiesu kopību, tomēr nevar to atrast un piedzīvot. Abi satiekas, tomēr negūst īstu sadraudzību. Blūms atrodas meklējumos no jūdaisma uz protestantismu, tad uz katolicismu. Novērsies no sava tēva ticības, viņš sēro par vienīgā dēla nāvi, pārdzīvo sievas Molijas neuzticību.

Stīvens (2. nodaļā) nenicina pagātni, kuru apgūst, taču nicina Dīsiju, kas kā autoritāte sagroza vēsturi un ir mantkārtīgs. Stīvens cenšas pārvarēt Dīsija aizspriedumus, tomēr paliek gūsteknis savas „vēstures” samezģlojumos.

Dīzijs pielīdzināts katehētam vai vispār Baznīcai, kas, pēc Džoisa domām, sagrozījusi viendievības jēdzienu ar triju dievišķo Personu atzīšanu. Minētās maldu mācības pie Sabeliusa, Fotija, Ārija un Valentīna (24) attiecas uz izcelsmi, prioritāti un aizsākumiem pašā Dievā, kas nosaka „Ulisa” tik svarīgās attiecības starp tēvu un dēlu, Radītāju un radību, mākslinieku un mākslu.

Teoloģija (1. nodaļā) apgūta nevis skolā un katehēzē, bet tornī, kas ir drīzāk cietums, kurā dievišķie noslēpumi izgaismoti nevis ar Dieva Vārdu Baznīcas dzīvā maģistērija gaismā, bet ar paša cilvēka uzstādījumiem un vēlmēm. Sacēlušies pret jezuītu izglītību, proti, tā laika sholasticismu, ķeltu romantismu un neīsto patriotismu, „Ulisa” varoņi dodas Odiseja gaitās: ne tikai ikdienas ceļā pa Dublinu, bet arī apziņas plūsmas,

pārdomu, iekšējā monologa, muzikālo ritmu, dialogu, dažādu valodas stilu pielietojumā. „Ulisu” uzskata par mainīgu grāmatu, kas lasāma kopā ar savām sajūtām; par labirintu, kurā jāpazūd, lai izietu katrs pa savām caur tēliem par sevi un citiem. Katra no 18 epizodēm ir savā stilā, dominējot formai, nevis saturam. Lasot oriģinālvalodā, teksts kļūst par garīgu vingrinājumu (teicis Jungs), ar kuru var pieredzēt valodas stilu daudzveidību. To piedzīvot palīdz Homēra „Odiseja”, Dantes „Dievišķā komēdija”, Šekspīra „Hamlets” (tēva un dēla attiecībām), Flobēra darbi (valodas pieslīpēšanā), Ibsena sociālās lugas (psiholoģisko tēlu veidošanā), Aristotelis (filozofijā).

No kristīgā un teoloģiskā viedokļa „Ulisu” palīdz saprast Akvīnas Toma darbi, kurus Džoiss esot lasījis latīniski diezgan regulāri. Tomēr pašu Dievu Džoiss sauc par „līķu ēdi” (15) vai „skaļu balsi uz ielas” (36). Viņa varonim Blūmam Dievs nav vajadzīgs. Dievs, viņaprāt, ir apglabāts un pāri palikuši tradicionālie rituāli. Sestā nodaļa ir kā nāves uzvara prozā, kad Dievs Blūmam ir kapa klusums, kamēr Baznīcas latīņu valoda cilvēku apdullina.

Katoļticīgajam būtu nepieņemami šādi uzskati, tāpēc „Ulisa” publikācijai sākotnēji nav bijuši lieli panākumi. Romāna literārais spēks pastāv tā spējā sagrozīt literāro reālismu. Romāns tāpat arī atgādina, ka Stīvena un Blūma paralēlo ceļu un meklējumu piepildījums un mērķis atrodams vienīgi Jēzū Kristū, patiesā Dievā un cilvēkā, kas ir ceļš (Jņ 14: 6) un cilvēka dziļākās identitātes atklājējs un

ULYSSES

JAMES JOYCE

stiprinātājs tieši kā Tēva Dēls Vissvētās Trīsvienības kopībā. Bez atvērtības dievišķai kopībai cilvēciskā kopība nav patiesi, dziļi un visaptveroši iespējama.

„Ulisa” varoņu meklējumi atklāt savu izcelsmi un mērķi norit cīņās, pretmetos un saskarsmē ar citiem. Tas notiek ikdienā, it kā parastajās norisēs, kurās arī darbojas Dieva žēlastība. Kristus ticīgais var cerēt, ka katrs Dievam vien zināmā veidā sadarbojas ar šo žēlastību, līdz ar to agrāk vai vēlāk, neskatoties uz ārējo pretestību un skaļajiem protestiem, nonāk vienīgā debesu Tēva apkampienos un viņa mūžīgajās mājās.

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Apustuļu darbu grāmata apraksta, ka Jeruzalemes Baznīca ar Barnabas starpniecību pieņēma sv. Pāvilu pēc tam, kad bija notikusi viņa pārveidojošā satikšanās ar Jēzu. Daži bija naidīgi, tāpēc viņam nācās doties uz savu dzimto pilsētu Tarsu, kur viņu satika Barnaba, kas viņu iesaistīja Dieva Vārda garajā ceļā. Apustuļu darbi liecina, ka Dieva Vārds visur tiek pasludināts. Lai gan notiek lielas vajāšanas (sal. Apd 11: 19), tās nemazina evaņģelizāciju, drīzāk dod iespēju paplašināt lauku, kurā izplatīt Vārda labo sēklu. Kristieši nenobijās. Tiem nācās bēgt, taču tie bēga kopā ar Vārdu un visur mazliet izplatīja Vārdu.

Pāvils un Barnaba vispirms ieradās Sīrijas Antiohijā, kur palika veselu gadu, lai mācītu un palīdzētu kopienai iesakņoties (sal. Apd 11: 26). Tie

sludināja ebreju kopienai, ebrejiem. Misija virzījās uz priekšu no Antiohijas kā centra, pateicoties sludināšanai, ar kuru abi evaņģelizētāji Pāvils un Barnaba iespaidoja ticīgo sirdis tā, ka Antiohijā tos pirmo reizi sāka saukt par „kristiešiem” (sal. Apd 11: 26).

Apustuļu darbos Baznīca atklājas ne kā cietoksnis, bet kā telts, kas spēj paplašināt savu telpu (sal. Is 54: 2) un dot pieeju visiem. Baznīca „dodas uz priekšu” ceļā, aizvien paplašinot savu telpu, lai visi varētu ienākt. Baznīca ar atvērtām durvīm (EG, 46) kā Tēva atvērts nams (EG, 47).

Durvis atvērtas pagāniem. Apustuļi sludināja ebrejiem, taču arī pagāni nāca un klauvēja pie Baznīcas durvīm. Pagāniem durvis gan atvērās ļoti dedzīgas kontroversijas ietvaros. Daži ebreji pestīšanas labā uzstāja uz apgraizīšanu (sal. Apd 15: 1), tikai pēc tam kristību. Lai šo jautājumu risinātu, Pāvils un Barnaba konsultējās ar apustuļu un vecāko padomi Jeruzalemē (sal. Gal 2: 1 – 10).

Tad tika aplūkots ļoti delikāts teoloģisks, garīgs un disciplinārs jautājums, proti, attiecības starp ticību Kristum un Mozus Likuma ievērošanu. Izšķirošas sapulces gaitā bija runas, kuras teica Mātes Baznīcas „pīlāri” Pēteris un Jēkabs (sal. Apd 15: 7 – 21; Gal 2: 9).

Tie aicināja neuzspiest pagāniem apgraizīšanu, bet vienīgi lūgt tos noraidīt elkdievību un visas tās izpausmes. No šīs diskusijas izrietēja kopīgais ceļš, un šis lēmums tika ratificēts ar tā saukto apustulisko vēstuli, nosūtītu uz Antiohiju.

(turpinājums sekos)

Uzņemšana katehumenātā

Uzņemšana katehumenātā aizsākas ar ticībai labvēlīgi noskaņoto vai tautā saukto „simpatizētāju”, viņu galvotāju un draudzes pārstāvju sapulcēšanos pie ieejas dievnāmā, kad priesteris iziet tiem pretī, sveicina, atgādina ejamo ceļu. Ar jautājumiem noskaidro vēlmi turpināt ceļu, iepazīties vairāk ar draudzi. Aicināti publiski apsolīt, ka pieņems Kristus Evaņģēliju un dzīvos kristīgi kā katehumēni.

Galvotāji un draudzes pārstāvji apsola atbalstu ar labu piemēru un dzīves liecību par Evaņģēliju. Simpatizētāji tiek apzīmēti ar krusta zīmi uz pieres, var arī apzīmēt maņu orgānus. Seko atsacīšanās no pagānu kultiem, iespējams dot jaunu kristīgu vārdu. Pēc tam notiek ievēšana dievnāmā, lai būtu līdzdalība pie Dieva vārda galda.

Pēc Dieva vārda liturģijas, kuras laikā tiek pagodināti, lasīti un skaidroti Svētie Raksti, katrs katehumēns var saņemt Evaņģēlija grāmatu, par tiem aizlūdz un pirms Euharistijas svinēšanas, proti, upurdāvanu sagatavošanas tos atlaiž.

Šī ir iniciācija pie Dieva Vārda galda un sāk noskaidroties mācekļība vai sekošana Kristum un Evaņģēlija vērtībām. Ja pirms tam simpatizētājs būtu jautājis par dzīves nozīmi, tad tagad īstā nozīme atklājas mocekļībā Kristus kopienas ietvaros. Rita laikā uzsvēta solījuma uzņemšanās un tā izpildīšana. Solījums sekot Jēzum līdz pat krustam, tāpēc arī svarīga ir krusta

zīme. Mācekļība nav viegla, bet grūtību pilns ceļš.

Evaņģēlija grāmatas saņemšana it kā apstiprina to, ko katehumēni nu ir apsolījuši. Spēks turpmākām gaitām nāk no Dieva Vārda, ar kuru padziļināti jāiepazīstas. Tiem jālasa vārds, jāpārņem to sevī, savā ziņā jāklūst par vārdu. Šajā etapā svarīgi, ka kristieši ar vārdu un piemēru liecina, ka Dieva Vārds pārveido un maina cilvēku. Īpaši tas attiecas uz galvotājiem vai tautā sauktiem par krustvecākiem.

Rituālā svarīgs ir gājiens vai procesija dievnāmā, kas norāda uz Dieva tautas kopīgo sinodālo ceļu pie Jēzus. Procesijā svarīga ir dziedāšana, dažkārt aplausi, viesmīlības izrādīšana. Dieva Vārda liturģijas laikā katehumēni ar galvotājiem sēž priekšējās rindās.

Uzņemšanu katehumenātā piedzīvo gan nekristītie, gan tie, kas jau kristīti citā kristīgā konfesijā un vēlas pilnīgu kopību Romas katoliskajā Baznīcā. Dažkārt pastorāli un liturģiski abas šīs grupas ņem

dalību šajā ritā atsevišķi viena no otras, tomēr, ņemot vērā cilvēku skaitu, tās var arī apvienot, uzsverot kopīgo ceļa mērķi – Euharistiju, kas ir pilnīgas baznīciskas kopības izpausme.

Svaidīšana ar katehumēnu eļļu

Svaidīšana ar katehumēnu eļļu pēc šī rita paredzēta vai nu katehumenāta laikā, Lielajā sestdienā pirms vigīlijas vai Lieldienu vigīlijas laikā. Tā var notikt vairākas reizes, svaidot ar katehumēnu eļļu krūtīs vai abas rokas vai arī citas ķermeņa daļas, ja tas liekas attiecīgi.

PIEAUGUŠO KRISTĪGĀS
INICIĀCIJAS RITAM - 50

Svaidīšanas nolūks ir stiprināt tieši katehumenāta laikā, nevis tikai īsi pirms kristības. Ja Vecajā derībā eļļu lietoja konkrētas kalpošanas stiprināšanai priesterim, pravietim vai karalim, tad šajā ritā lieto vispirms atbrīvošanai no ļaunā un stiprināšanai labajā. „Apustuliskās tradīcijas” liecība 3. gadsimtā šajā sakarā piemin „eksorcisma eļļu”, kad priesteris svaidīja ar vārdiem „Lai tevi atstāj ikviens ļauns gars!”

Šādi svaidīšana ar katehumēnu eļļām padzen ļauno garu tādā mērā, kādā Svētais Gars pārņem kandidāta dzīvi. Viss katehumenāta process ir domāts dzīves pārvērtēšanai, tāpēc svaidīšanas ar eļļām var notikt vairākkārt, ņemot vērā izaugsmi kristīgajā dzīvē; konkrēti to var ieteikt galvotāji vai pavadītāji, bet jo īpaši katehēti, kuriem bīskaps var ļaut izpildīt mazākos eksorcismus un aizlūgt ar svētību. Svaidīšanu ar eļļām tomēr veiktu priesteris vai diakons.

Izvērtējot savu dzīvi, eļļu stiprinājums palīdz izpildīt tādas Jēzus prasības kā piedošana, izlīgšana un līdzcietība. Tāpat arī pārvarēt pasaulīgu un individuālistisku izolēšanos saiknē arī draudzi. Tomēr šiem svaidījumiem nav jānotiek formāli un arī pēc katras Dieva Vārda liturģijas. Vislabāk tos saistīt ar eksorcisma lūgšanām, kuras atgādina kristīgajā dzīvē nemitīgi esošo cīņu starp miesīgo un garīgo, kamēr Kristus dod spēku pārvarēt grūtības mainīšanās procesā. Tie ir lūgumi

aizsargāt no ļaunā, pasargāt no maldiem un grēka.

Katehumenāta eļļu lietošanu līdz ar atbrīvošanās lūgšanām nosaka arī Dieva spēcīgais vārds. Jēzus dziedināja un padzina ļaunos garus ar vārdu un autoritāti (Lk 4: 36). Katehumēns aug ticībā, iepazīstoties ar Bībeles vārdu, labāk apzinoties savus vājumus un nepieciešamo mierinājumu. Tieši Dieva vārds Baznīcas mācības skaidrošanā arī pozitīvā veidā izaicina, varbūt pat izbaida, taču dod arī spēku nonākt līdz kristības ūdenim un dzīvot Svētajā Garā.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesiņa numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com